

פרשת ויגש. המשך.

הרי יש לי נילוס שהוא עולה לרגלי ומימיו מתברכים על ידי. שנאמר "הנני עליך פרעה מלך מצרים... האומר לי יאורי ואני עשיתיני".

לומר "אני בראתי את עצמי" - שטות היא, כשטות המדענים האומרים שהעולם יצר את עצמו.. אבל לומר "יש לי נילוס" - להצביע על הברכה המופלאה שהנילוס עולה לרגליו, ומחמתה להכריז על עצמו כאליל. בכח ברכת הצדיק בשם ה' - לכפור בה; בכח ברכת הצדיק - להמשיך ולהתעלל בזרעו, זו אינה שטות, זו כבר חוצפה, זו רשעות!

והתורה נצחית היא, ככל החזיון הזה רואים אנו בימינו ובזמנינו. התורה היא מקור הברכה: "מי שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". אין העולם מתקיים אלא בזכות לימוד התורה, שנאמר "אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמים וארץ לא שמתי". אין נצחון במלחמה אלא בזכות לומדי התורה, שנאמר "עומדות היו רגלינו" במלחמה "בשערייך ירושלים", בזכות שערי בתי המדרש שבירושלים. אין הברכה שורה במסחרו של זבולון, אלא מכח תורתו של יששכר. ואם אין תורה - אין קמח!

ולאיך גיסא, אם אין קמח אין תורה, לומדי התורה זקוקים להחזר של חלק מהברכה שהם משפיעים, כדי שיוכלו להגות בתורה ולהמשיך להשפיע שפע ברכה. השאלה היא, האם אלו הנהנים מאותה ברכה מודעים לכך - או שיהיו כפרעה, המתכחש למקור ברכתו, משייך אותה לעצמו ולכוחו - ומשתמש בה כדי לשעבד ולהכביד את העול על הלומדים!

הבעל שם טוב הקדוש זצ"ל המשיל משל: חיל הרגלים צר על עיר מורדת. התיש כוחו במצור הממושך, עד לכניעה ולנצחון. כשהונף הדגל הלבן ונפתחו השערים קמו וביקשו להכנס, אך אז הקדימום הפרשים הזרזים, פשטו על העיר ושללו את שללה. בפנים קורנות שבו מן העיר המרוקנת, סוסיהם עמוסים שלל. קראו לעברם חיילי הרגלים: "אין עיינו צרה בכם, אבל הלא תתנו לו מעט אוכל להשיב את נפשנו לאחר המצור הממושך שאיפשר לכם לשלול שלל כה רב!"...

והנמשל: תלמידי החכמים הממיתים עצמם באהלה של תורה בוקעים בזכויותיהם את המסכים, גוברים על הקיטרוגים, ממשיכים את השפע - ואנשי המעשה גורפים אותו במידה גדושה. אין העין צרה בהם. אך ידעו בזכות מי באה הברכה, ויתנו ללומדי התורה כדי סיפוקם! ולא יהיו כפרעה, שכפר ואמר: "לי יאורי", והברכה מכוחי...

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

שני חלקים של פסוק, שיש להם משמעות שונה לחלוטין.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כד.

כשאדם לומד, אז יש תועלת, כי הוא

צריך ללמוד. אבל כתוב, שאם לדוגמא אדם יושב ליד אחד שאין לו ילדים, ופתאום נכנס הילד שלו, הוא צריך להזהר לא לעשות לילד שלו כל מיני סימני יגעויעים, כי ע"י כך הוא מענה את החבר שלו.

ואותו הדבר גם לגבי יעשיר ועני, אם העשיר רוצה לאכול משלו, אין עליו טענה של 'אונאה', זה דומה לדוגמא של אותו אחד שלומד דברים עמוקים, שמותר לו ללמוד, וכמו כן לגבי האכילה, למרות שלעני אין בשר.

אבל אם העשיר נכנס למכולת, ויש לו רשימה מסודרת מה לקנות, והוא יודע, שעד שהוא יגיע לקחת בשר העני כבר יספיק לצאת מהמכולת, ולכן העשיר מתחיל ישר עם הבשר, כדי שהעני ישמע: 'יתביא לי חמש קילו בשר', או שהעשיר ניגש קודם למעדנים, כדי שהעני ירגיש, 'איפה אני ואיפה הוא', זו ודאי עולה גדולה.

אני לא אומר שהעשיר צריך לחכות עד שהעני יצא, רק ממילא, יש לו ברשימה גם דברים פשוטים, אז הוא יוכל לומר בינתיים, 'תן לי לחם, תן לי חלב...'! וכך יעבור זמן עד שהעני יצא, וכשהעני גמר את הקניה ויצא, העשיר ממשיך 'תן לי בשר, תן לי מעדנים...'!

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

אדם שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

<div></div>	<div>בס"ד</div>	<div>מצא את המסתתר</div>	 					
לפרשת	מקץ							
ללא פרסים								
מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה							
ע	י	כ	נ	פ	ש	ע	כ	י
ש	ב	ע	ה	כ	י	ד	ג	ע
כ	ג	ת	ב	ו	ס	כ	צ	ד
ע	נ	פ	ת	ר	ב	ש	י	ו
ק	ב	כ	ו	נ	פ	ש	ע	ח
ז	ו	ר	ע	ב	ה	כ	כ	י
ח	נ	כ	ל	י	ס	מ	ג	ע
י	י	ע	ג	א	כ	ע	מ	ר
ו	כ	מ	מ	ת	ו	ק	כ	י
ת	ח	צ	ט	כ	ע	צ	ג	ע
ו	נ	ר	צ	ר	פ	י	ד	כ
פ	ע	י	ר	נ	ח	נ	ת	ב
ד	פ	מ	ת	כ	ו	ו	ש	ת
ש	י	כ	ע	ס	א	ר	ו	כ
מ	ב	ר	א	י	כ	ל	ע	י
י	ה	ע	ר	פ	ד	י	ד	ג
מ	כ	ב	ו	ב	ע	ק	כ	ע
ש	ע	ל	ר	כ	ת	ד	י	צ
א	ד	כ	מ	י	ל	ג	ר	מ

<div></div>	<div>בס"ד</div>	<div>מצאת את המשפט:</div>	
<div>הבוקר/ צהרים/ערב ?</div>	<div>אסונין מחפיותא אשדות</div>	<div>קח פסק זמן...</div>	
<div>א אשת איפוח?</div>	<div>אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</div>	<div>אסות האירוח איוצרות רק ארווקיט.</div>	
<div>בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנשיאות הרה"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</div>	<div>לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .</div>	<div>אסות האירוח איוצרות רק ארווקיט.</div>	
<div>בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל בקריית חיים מערבית</div>	<div>בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' טרניובסקי 9, קריית בנימין קריית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.</div>	<div>אסות האירוח איוצרות רק ארווקיט.</div>	

רבינו יוסף הלוי אבן מיגאש זצ"ל.

ידועה השאלה: יוסף עמד בנסיון כביר, עזב את בגדו ביד אשת פוטיפר ונס העלילה עליו המרשעת עלילה שפלה, ותמכה דבריה בבגד שבידה. הושלך יוסף לבית האסורים. מדוע איפוא הותר בגדו בידה, למה לא נאבק בה ולקחו ממנה? תשובת רבינו הרמב"ן זצ"ל, משום שהיתה אשת אדוניו, ורחש כלפיה חובת הכרת הטוב, לא מלאו לבו לחטוף בגדו מידה! עד כדי כך!

ובענין הכרת הטוב, תשובתו הנודעת של רבינו הר"י מיגאש זצ"ל.

רבינו יוסף הלוי אבן מיגאש זצ"ל היה גדול תלמידי הר"ף זצ"ל, ורבו של **רבינו מיימון**, אביו ורבו של רבינו **הרמב"ם זצ"ל**, אשר העיד עליו: "לב האיש ההוא היה מבעית בתלמוד למי שיסתכל בדבריו ועומק שכלו בעיון, אשר נאמר שכמעט לא היה כמוהו לפניו, מלך במנהגו ודרכו".

רבינו נולד בשנת תתל"ז (1077). גדול הדור, רבינו יצחק אבן אל באליה זצ"ל הכיר בכשרונותיו ודחק באביו שיקדישו לתורה וישכור עבורו תלמידי חכמים מובהקים שילמדו עימו יומם ולילה. כשהיה בן ארבע עשרה הגיע הר"ף לספרד, והר"י מיגאש החל ללמוד תורה מפיו. למרות שבנו של הר"ף, רבינו יעקב, היה חכם גדול ונסמך לרבנות, וכבר היה בשנות החמישים לחייו, סמך הר"ף ידו על תלמידו הר"י מיגאש, שהיה בן עשרים ושש בלבד, הסמיכו לרבנות ומינהו כממלא מקומו וכראש ישיבתו. ואכן, לאחר פטירתו ישב על כסאו באליסונה ושמו יצא לתהילה כגדול הדור, גאון בתורה ובמדות, בקדושה ובענוה, והנהיג את ישיבתו כשלושים ושמונה שנים, עד יום פטירתו.

מחידושויו, מצויים בידינו רק פירושויו למסכת בבא בתרא ושבועות, ותשובות בהלכה. בשיטה מקובצת, על דברי הגמרא "בור ששתית ממנו אל תזרוק בו אבן", מובאים דברי תלמיד רבינו, שסיפר בשם רבינו, שרבו, רבינו הר"ף, היה חולה והוצרך לרחוץ במרחצאות. הכניסו עשיר אחד לביתו, העמיד לרשותו את המרחץ הפרטי וארחו בכבוד ויקר עד שהבריא. לימים יד אותו עשיר מנכסיו עד שהוצרך למכור המרחץ לכסות חובותיו. "ואמר רבינו יצחק ז"ל: לא אדון ולא אורה במרחץ הזה, לא במכירתו ולא בהערכתו, לפי שנהניתו ממנו!" והסיק מכך רבינו: "ואם כך התייחס למרחץ דומם, שאין לו הרגשה, כל שכן וקל וחומר לצער בני אדם שנהנינו מהם, ומרגישים בבושתם, שיהיה זה דבר נורא לעשותו, והנוהג בכפיות טובה יוצא משורת המוסר והדרך ארץ".

לאחר פטירתו, בשנת תתק"א (1141), עמדו בניו בראש ישיבתו שגלתה לטוליטולא, והרבו תורה בישראל.

א. להרבות בברכות בשבת כדי להשלים ק' ברכות, ולחלק הסעודה לשניים

ועיין וכו' במג"א בסימן זה לענין השלמת מאה ברכות בשבת. ומסקנתו (בסק"ו) לאסור לגרום לחיוב ברכה כדי להשלים מאה ברכות (לא בשבת ולא בימות החול), לא מיבעיא אם יש לפניו מיני מאכלים שנפטרים בברכה אחת שאסור לו לכוין לפטור חלק מהם כדי שיצטרך לברך על האחרים, אלא אף אם אינם לפניו אך דעתו לאכלם, לא יוכל לכוין שאינו רוצה לפטור רק מה שלפניו, כי גורם ברכה שאינה צריכה.

ולא זו בלבד, אלא אף אם הוא באמצע סעודתו, ומביאים לפניו פירות וכדו' לא יוכל להניחם עד לאחר ברהמ"ז כדי שיהיה חייב לברך עליהם גם ברכה אחרונה, וגם לא יוכל לצוות שלא יביאו לפניו הפירות עד לאחר ברהמ"ז, כיון שבדעתו ובאפשרותו לאכלם עתה לקינוח סעודה, אמנם באופנים אלו המקיל לעשות כן בשב"ק כדי להשלים מאה ברכות יש לו יסודות איתנים על מי לסמוך.

וכל זה לענין השלמת מאה ברכות, אבל לצורך מצוה חיובית דאכילת ג' סעודות בשבת, גם המג"א (שם) מודה שכשנמשכת סעודת הבוקר עד שעת מנחה מותר לחלק הסעודה לשניים, דהיינו לברך ברהמ"ז, וליטול ידיו שוב ולהמשיך סעודתו, ויוצא בזה ידי שלש סעודות בשבת, אך למעשה כיון שיש מחמירים גם בזה, לא נהגינן לסמוך על זה אלא בשעת הצורך וכגון כשחל יום טוב לאחר השבת, וגם בזה נוהגים לעשות הפסקה בין ברהמ"ז לנטילה השניה ע"י שמסיה דעת למשך כרבע שעה או יוצא חוץ לביתו וכדו'.

ב. כתיבה והרהור שמות קודש, והקלטה ושמיעת ההקלטה

מ"ב סק"יט : וכל שכן אם הזכיר שם השם לבטלה ח"ו, ולאו דווקא שם של ד' אותיות ה"ה שארי השמות ג"כ בכלל האיסור. ומחמת חומרת הענין וגדרי מצות ליראה את ה' הנכבד והנורא נכון לימנע גם מהרהור של שמות הקודש ללא צורך וכל שכן כתיבה אם כי אין איסור גמור ד"לא תשא' אלא בביטוי שפתיים.

וכמו"כ בענין ההקלטות (טי"פ) של תפילות וברכות ופסוקים שמוזכר בהם שמות קודש אם כי אין איסור לא בהקלטה ולא בשמיעת ההקלטה, מ"מ אין להקלית או לשמוע הקלטה אלא באופן של תפילות ושיחות קודש וכדו' אשר מעוררים את הנפש להתחזק בתורה ויראת שמים או ללמד לקטנים, אבל אם הכוונה להתענג גרידא או ללא שום סיבה וצורך, אסור לעשות זאת, ויש בזה משום בזיון השם הקדוש.

ג. ביוך על מאכל ולפני שטעם ונתברו שאסור לאכלו

מ"ב סק"כ : ומ"מ דעת כמה ראשונים דעיקר האיסור הוא מדרבנן כיון שהוא מזכירו בברכה דרך שבח והודאה. ולכן אדם אשר בירך על מאכל מסוים, ולפני שטעם נתעורר לו חשש בכשרותו של המאכל, באופן שלחשש יש מקור בפוסקים, אינו מחויב להכניס עצמו לחשש איסור ויאמר בשכמ"ו ולא יחשוש על ברכה לבטלה, כיון שאמר הברכה דרך שבח והודאה ובשעת הברכה היתה כוונתו רצויה לאכול מהמאכל אשר לפניו, וכל שכן אם לפניו מאכל אסור ממש, אפילו איסורו רק מדרבנן שאין לו לטעום כלום, ואף לא תועיל לו הטעימה דהא על איסורים לא תינקו ברכה ואפילו על איסורים דרבנן. ואם בירך על מאכל או משקה של חלב ונוכר שהוא תוך ששה שעות לאכילת בשר, אזי אם כבר עברה לכל הפחות שעה מאכילת הבשר ואין לו בשר בין השיניים יטעום מעט כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה...